

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Město Sokolov**, Rokycanova 1929, Sokolov, zastoupen JUDr. Václavem Krondlem, advokátem se sídlem Jiráskova 2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, pplk. Sochora 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 4. 9. 2008, č.j. SPR-0278/08-13,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) ze dne 4. 9. 2008, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu č.j. SPR-0278/08-6 ze dne 13. 3. 2008, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 60 000,- Kč za správní delikt podle ust. § 45 odst. 1 písm. c), d), e) a f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětný kamerový systém byl provozován pro Městský úřad Sokolov, nikoliv pro obecní policii, že upozornění pro monitorované osoby nebylo dostatečné, že stanovená doba uchovávání záznamů nebyla přiměřená účelu zpracování a že provozem předmětného kamerového systému dochází k zásahu do práv subjektů údajů.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že ust. § 5 odst. 1 a § 11 zákona o ochraně osobních údajů neměla být v projednávané věci vůbec použita. Součástí městského úřadu žalobce je Městská policie Sokolov, která nemá vlastní právní subjektivitu a je zvláštním orgánem žalobce. Proto jsou zcela nesmyslnými úvahy správního orgánu rozdělující subjektivitu žalobce na městský úřad a obecní policii. V obou případech má právní subjektivitu žalobce. Tedy vždy, když obecní policie bude zpracovávat osobní údaje, půjde o právní úkony obce, tedy žalobce. Správcem tedy bud vždy město Sokolov. Pokud by pak platil závěr uvedený v napadeném rozhodnutí, že pokud je správcem obec, nemůže být aplikováno ust. § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, nemohlo by být toto ustanovení aplikováno společně s ust. § 24a a § 24b zákona o obecní policii nikdy. Rozhodujícím kritériem, zda obec, která má zřízenou obecní policii, naplňuje podmínky výjimky ust. § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, tak musí být to, zda účel zpracování osobních údajů obcí naplňuje působnost obecní policie podle § 1 odst. zákona o obecní policii. Nelze dospět ani k závěru, že by obec pro možnost splnění podmínky uvedené v § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů musela nutně mít založenou městskou policii, protože poznámka pod čarou nemá normativní význam. Pokud tedy § 35 odst. 2 zákona o obecní policii obci výslovně svěřuje do její samostatné působnosti i ochranu veřejného pořádku, splňují i sama obec podmínku podle § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů bez ohledu na to, zda má zřízenou městskou policii. Dále žalobce namítl, že se snažil co nejméně zasahovat do práv subjektů osobních údajů, tedy vhodným způsobem informoval případné snímané osoby o umístění kamerového systému. Shromažďoval osobní údaje pouze v minimální možné míře ke splnění stanoveného účelu a zároveň jen po dobu nezbytně nutnou k naplnění stanoveného účelu, kdy dobu pěti dnů považuje s ohledem na účel za minimálně možnou (s přihlédnutím ke dnům víkendu a případných svátků). V rozhodnutí pak není vůbec zohledněno, že žalobce neprováděl žádné další zpracování osobních údajů, které byly po pěti dnech automaticky ničeny. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou a založenou na myslném hodnocení skutkovém i mylném právním názoru žalobce. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a rozsudkem ze dne 31. 8. 2012, č. j. 8 Ca 403/2008-41, toto rozhodnutí žalovaného zrušil.

Na základě kasační stížnosti žalovaného rozhodoval ve věci Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 25. září 2013, č. j. 4 As 75/2012-28, výše označený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že:

„ustanovení § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů umožňuje, aby na správce údajů nedopadaly povinnosti podle § 5 odst. 1 a § 11, § 12, ale to pouze za splnění podmínek tam stanovených, a to za jejich přísného posouzení. Důvod pro striktní přístup Nejvyšší správní soud shledává v obecné zásadě, že výjimky z pravidla mají být vykládány úzce, a také v samotné podstatě zákona o ochraně osobních údajů. [18] Ustanovení § 3 odst. 6 písm. c) stanoví pro to, aby se na správce nevztahovaly některé povinnosti podle citovaného zákona, následující podmínky: 1) zpracování osobních údajů 2) nezbytných pro plnění povinností správce stanovených zvláštními zákony 3) pro zajištění veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti.

[19] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že se v daném případě ze strany žalobce jednalo o zpracování osobních údajů, neboť žalobce shromažďoval osobní údaje (obrazový záznam osob) a ukládal je na nosiče informace (a to na dobu 5 dnů) a v případě incidentu si tyto osobní údaje chtěl vyhledat, použít je a předat příslušným orgánům – naplnil proto definice zpracování osobních údajů podle ustanovení § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.

[20] Nejvyšší správní soud ale dospívá k závěru, že v případě žalobce nebyla splněna druhá a třetí podmínka obsažená v ustanovení § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů. Žalobci jako územně samosprávnému celku totiž není obecním zřízením ani jakýmkoli jiným právním předpisem stanovena povinnost spočívající v zajištění veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti. Obecní zřízení v ustanovení § 35 odst. 2 sice hovoří o ochraně veřejného pořádku, ale pouze v tom smyslu, že ochrana veřejného pořádku patří do samostatné působnosti obce. Obecní zřízení však v žádném svém ustanovení neurčuje, že ochrana veřejného pořádku je povinností obce. Obecní zřízení v tomto směru pouze stanoví, že obce se mohou otázkou veřejného pořádku zabývat, tj. že tato problematika patří do její věcné působnosti, a to konkrétně do samostatné působnosti. Věcná působnost správního orgánu však určuje pouze okruh věcí, kterými se správní orgán může zabývat. Otázka, jaké prostředky má správní orgán k působení na jemu svěřenou problematiku, tj. jakou má pravomoc, a zda musí svou pravomoc i vykonávat, je od věcné působnosti správního orgánu věcí odlišnou.

[21] Veřejná správa se obecně dělí na státní správu a samosprávu. V případě realizace samosprávy se však obecně nehovoří o povinnosti, nýbrž o subjektivním veřejném právu územního samosprávného celku, tedy o určité možnosti konat stanovenou a garantovanou veřejným právem (srov. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecní část. 8. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 150). V případě výkonu samostatné působnosti obce, kam patří v souladu s § 35 odst. 2 obecního zřízení péče o ochranu veřejného pořádku, se tedy nejedná o povinnost, o níž hovoří ustanovení § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů.

[22] Pokud se obec v samostatné působnosti rozhodne působit v oblasti ochrany veřejného pořádku, musí i tak vybírat z prostředků (tj. pravomocí), které jí zákon k tomu dává. V případě obce se může např. jednat o vydávání obecně závazných vyhlášek podle § 10 obecního zřízení nebo o vytvoření obecní policie podle § 35a obecního zřízení a zákona o obecní policii. Jestliže obec zřídí obecní policii, která nemá samostatnou právní subjektivitu, jak správně poukazuje žalobce, je v takovém případě nutné postupovat podle zákona o obecní policii, který pouze obecní policii a nikoli obci (zde žalobci jako celku) ukládá povinnost

zabezpečovat místní záležitosti veřejného pořádku. Obecní policii je rovněž zákonem o obecní policii stanoveno oprávnění nakládat s osobními údaji včetně příslušných povinností.

[23] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tím, aby se obec jako celek mohla dovolávat toho, že na její část (zde obecní policii) dopadá speciální právní regulace a dovozovat z toho obecné oprávnění nakládat s osobními údaji pro sebe jako celku (tj. bez omezení pouze na obecní policii), jako se tomu stalo v předmětné věci. Tento výklad by ve vztahu ke státním orgánům obecně vedl ke zcela absurdnímu závěru v tom smyslu, že by každý státní orgán coby součást státu jako právního subjektu tvrdil, že jím shromažďované údaje v podobě záznamů z kamerového systému slouží pro účely Policie České republiky, jež nemá samostatnou právní subjektivitu, která je naopak součástí téže entity jako dotčený státní orgán a již je zákonem stanovena povinnost pečovat o veřejný pořádek a vnitřní bezpečnost.

[24] Nejvyšší správní soud souhlasí s argumentací žalobce, že obecní policie nemá samostatnou právní subjektivitu a že z právních úkonů obecní policie je vázána příslušná obec. Nejvyšší správní soud však poukazuje na to, že v posuzované věci není rozhodné to, kdo má či nemá právní subjektivitu, ale jde o příslušný právní režim a faktické nastavení kamerového systému. V posuzované věci přitom nebylo mezi účastníky sporné, že přístup ke kamerovému systému měla nejen obecní policie, ale i zaměstnanci městského úřadu. Pokud tedy žalobce chtěl vytvořit kamerový systém k ochraně veřejného pořádku, života a zdraví, majetku a dalších práv a právem chráněných zájmů osob, měl vytvořit takový kamerový systém, který by plně odpovídal zákonu o obecní policii a jež by pouze obecní policie rovněž spravovala a měla k němu přístup. Jestliže tak nepostupoval a vytvořil určitý „hybrid“ mezi „kamerovým systémem obecní policie“ a „běžným kamerovým systémem, který je určen ke střežení majetku, kontrole zaměstnanců a klientů úřadu“, nelze hovořit o tom, že postupoval v souladu se zákonem. Z faktu, že žalobce je územně samosprávný celek se zřízenou obecní policií, nemůže podle Nejvyššího správního soudu plynout závěr, že si může zřídit výše popsany kamerový systém, který by v případě soukromého subjektu byl pravděpodobně nepřipustný, a to právě s odkazem na to, že jeho součástí je obecní policie, pro kterou za účelem ochrany veřejného pořádku však takovýto kamerový systém nebyl výlučně zřízen.

[25] S odkazem na výše uvedené Nejvyšší správní soud v posuzované věci shledal nezákonnost rozhodnutí městského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky aplikace ustanovení § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů. Nejvyšší správní soud proto s přihlédnutím k výše uvedenému napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvod pro podání předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, neboť dospěl k závěru, že městským soudem bylo nesprávně vyloženo vnitrostátní právo.

Na základě takto vyjádřeného právního názoru Nejvyššího správního soudu dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, neboť v projednávané věci je zřejmé, že žalobce zřídil a provozoval kamerový systém, k němuž měla přístup nejen obecní policie, ale i zaměstnanci městského úřadu. Za takového stavu věci se však žalobce nemohl účinně dovolávat výjimky vymezené v ust. § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů. Taková výjimka by se vztahovala jen na kamerový systém, který by plně odpovídal zákonu o obecní policii a jež by pouze obecní policie rovněž spravovala a měla k němu přístup. Jestliže tak žalobce nepostupoval a vytvořil určitý „hybrid“ mezi „kamerovým systémem obecní policie“ a „běžným kamerovým systémem, který je určen ke střežení

majetku, kontrole zaměstnanců a klientů úřadu“, nelze hovořit o tom, že postupoval v souladu se zákonem. Skutečnost, že žalobce neprováděl žádné další zpracování osobních údajů, které byly po pěti dnech automaticky ničeny, nemohla mít na právní kvalifikaci jeho jednání žádný vliv. Žalovaný proto nepochybil, jestliže na základě toho konstatoval porušení povinností stanovených zákonem o ochraně osobních údajů, toto porušení kvalifikoval jako delikt podle ust. § 45 odst. 1 písm. c), d), e) a f) citovaného zákona a žalobci za tento delikt uložil pokutu.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná [ust. § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního].

V Praze dne 10. února 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová